

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

22. juni 2023*

»Appel – personalesag – ansatte i Den Europæiske Centralbank (ECB) – ansættelsesvilkår – disciplinærsag – den kompetente myndighed – bemyndigelse – retssikkerhed – forældelse af disciplinærsagen – uskyldsformodning – straffesag – urigtig gengivelse – foreligger ikke«

I sag C-513/21 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 19. august 2021,

DI ved avocate L. Levi,

appellant,

den anden part i appelsagen:

Den Europæiske Centralbank (ECB) ved F. von Lindeiner, F. Malfrère og M. Van Hoecke, som befuldmægtigede, bistået af Rechtsanwalt B. Wägenbaur,

sagsøgt i første instans,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, A. Arabadjiev, og dommerne P.G. Xuereb, T. von Danwitz (refererende dommer), A. Kumin og I. Ziemele,

generaladvokat: M. Szpunar,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 12. januar 2023,

afsagt følgende

* Processprog: engelsk.

Dom

- 1 DI har med sin appel nedlagt påstand om ophævelse af Den Europæiske Unions Rets dom af 9. juni 2021, DI mod ECB (T-514/19, herefter »den appellerede dom«, EU:T:2021:332), hvorved Retten frifandt Den Europæiske Centralbank (herefter »ECB«) i det søgsmål, som DI havde anlagt i henhold til artikel 270 TEUF og artikel 50a i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, med påstand for det første om annullation af ECB's afgørelse af 7. maj 2019 om afskedigelse af DI uden varsel af disciplinære grunde (herefter »den omtvistede afgørelse om afskedigelse«) og af ECB's afgørelse af 25. juni 2019 om afslag på at genåbne sagen (herefter under ét sammen med den omtvistede afgørelse om afskedigelse »de omtvistede afgørelser«), for det andet om pålæg om genansættelse af DI i stillingen fra den 11. maj 2019 og for det tredje om erstatning for det ikke-økonomiske tab, som DI angiveligt led som følge af disse afgørelser og på grund af varigheden af disciplinærsagen.

Retsforskrifter

Statuten for ESCB

- 2 Artikel 12.3 i protokol (nr. 4) om statuten for Det Europæiske System af Centralbanker og Den Europæiske Centralbank (EUT 2016, C 202, s. 230), der er knyttet som bilag til EU-traktaten og EUF-traktaten (herefter »statuten for ESCB«), bestemmer følgende:

»Styrelsesrådet vedtager en forretningsorden, som fastlægger den interne organisation af ECB og dens besluttende organer.«

- 3 Artikel 36.1 i statuten for ESCB fastsætter følgende:

»Styrelsesrådet fastsætter på forslag af direktionen ansættelsesvilkårene for ECB's ansatte.«

Forretningsordenen

- 4 Styrelsesrådet har på grundlag af artikel 12.3 i statuten for ESCB vedtaget en forretningsorden for Den Europæiske Centralbank, ændret den 22. april 1999 (EFT 1999, L 125, s. 34, herefter »forretningsordenen«). Denne forretningsordens artikel 21 med overskriften »Ansættelsesvilkår« bestemmer følgende:

»21.1. Ansættelsesforholdet mellem ECB og ECB's personale fastlægges i ansættelsesvilkårene og de administrative bestemmelser for personalet.

21.2. Ansættelsesvilkårene godkendes og ændres af styrelsesrådet efter forslag fra direktionen. Det generelle råd høres i henhold til proceduren i denne forretningsorden.

21.3. Ansættelsesvilkårene gennemføres ved administrative bestemmelser for personalet, der vedtages og ændres af direktionen.

21.4. Personaleudvalget høres forud for vedtagelse af nye ansættelsesvilkår eller nye administrative bestemmelser for personalet. Dets udtalelse forelægges henholdsvis styrelsesrådet og direktionen.«

Ansættelsesvilkårene

5 Styrelsesrådet har i henhold til artikel 36.1 i statuten for ESCB vedtaget afgørelse af 9. juni 1998 om vedtagelse af ansættelsesvilkårene for de ansatte i Den Europæiske Centralbank, ændret den 31. marts 1999 (EFT 1999, L 125, s. 32, herefter »ansættelsesvilkårene«).

6 Følgende fremgår af ansættelsesvilkårenes artikel 9, litra a):

»Ansættelsesforholdet mellem ECB og den ansatte fastsættes ved ansættelseskontrakter, der indgås i henhold til nærværende ansættelsesvilkår. De administrative bestemmelser for personalet, der vedtages af direktionen, specificerer anvendelsen af disse ansættelsesvilkår.«

7 Ansættelsesvilkårenes artikel 44 fastsætter følgende:

»Følgende disciplinære sanktioner kan alt efter omstændighederne vedtages i forhold til en ansat eller en tidligere ansat, som disse ansættelsesvilkår finder anvendelse på, og som forsætligt eller uagtsomt tilsidesætter sine tjenstlige forpligtelser:

i) generaldirektøren eller vicegeneraldirektøren for menneskelige ressourcer, budget og organisation (for ansatte i lønklasse A-J) eller det medlem af direktionen, som generaldirektøren for menneskelige ressourcer refererer til (for ansatte i lønklasse K-M), kan pålægge en af følgende sanktioner:

- en skriftlig advarsel
- skriftlig irettesættelse.

ii) Direktionen kan endvidere pålægge en af følgende sanktioner:

[...]

- afskedigelse med eller uden varsel [...]
- hel eller delvis inddragelse, midlertidigt eller permanent, af en ansats ret til at modtage pension eller invalidegodtgørelse, hvis den pågældende modtager sådan pension eller godtgørelse [...]

[...]«

De administrative bestemmelser for personalet

8 ECB's direktion har i henhold til forretningsordenens artikel 21.3 og ansættelsesvilkårenes artikel 9, litra a), vedtaget *European Central Bank Staff Rules* (herefter »de administrative bestemmelser for personalet«), der fastsætter følgende i artikel 8.3.2:

»Direktionen eller, efter omstændighederne, på direktionens vegne generalsekretæren for tjenestegrenene, kan på grundlag af en rapport, der angiver de forhold og omstændigheder [...], som udgør tilsidesættelsen af tjenstlige forpligtelser, træffe afgørelse om

– at indlede en disciplinærsag vedrørende tilsidesættelse af tjenstlige forpligtelser ved direktionen, for ansatte over lønklasse L, og, på direktionens vegne, ved generalsekretæren for tjenestegrenene, for ansatte i lønklasse L eller derunder. Når generalsekretæren for tjenestegrenene handler på direktionens vegne og træffer afgørelse om at indlede en disciplinærsag, underrettes direktionen straks herom.

[...]

– ikke at pålægge en disciplinær sanktion [...]. Såfremt den påtænkte disciplinære sanktion er en skriftlig advarsel eller en skriftlig irettesættelse, kan generaldirektøren eller vicegeneraldirektøren for menneskelige ressourcer, budget og organisation (for ansatte i lønklasse A-J) eller det medlem af direktionen, som generaldirektøren for menneskelige ressourcer, budget og organisation refererer til (for ansatte i lønklasse K-L), træffe en hvilken som helst af ovennævnte afgørelser. Disciplinærsagen skal indledes senest fem år efter, at forholdene er indtruffet, og i det år, hvor de er opdaget, medmindre der foreligger en alvorlig forseelse, der kan føre til afskedigelse, i hvilket tilfælde fristerne er henholdsvis ti år og et år. [...]

9 Disse administrative bestemmelser artikel 8.3.7 fastsætter, at »[d]isciplinærunderudvalgets medlemmer skal handle i deres personlige egenskab og være fuldt ud uafhængige i udøvelsen af deres hverv«.

10 Bestemmelsernes artikel 8.3.17 fastsætter følgende:

»Generalsekretæren for tjenestegrenene, der handler på direktionens vegne, træffer for ansatte i eller under lønklasse I afgørelse om den mest hensigtsmæssige disciplinære sanktion, mens en sådan afgørelse for ansatte over lønklasse I træffes af direktionen [...]

Sagens baggrund

11 Baggrunden for tvisten er beskrevet som følger i den appellerede doms præmis 1-26:

»1 [Appellanten], DI, blev ansat ved [ECB] i 1999. Han varetog en stilling som ledende IT-assistent og var indplaceret i lønklasse D, da han blev genstand for en disciplinær forfølgning vedrørende ansøgninger om godtgørelse af for det første fakturaer for fysioterapi, for det andet kvitteringer for apoteksudgifter og for det tredje fakturaer for skolestøtte.

2 Ved flere notater fra den 13. december 2013 til den 23. november 2015 orienterede det selskab, der administrerede ECB's sundhedsforsikringsordning (herefter »selskab A«), ECB om to forhold. Dels havde [appellanten] uberettiget tilsendt selskabet fakturaer for fysioterapi med henblik på udbetaling af godtgørelse, selv om de var udstedt af B, en kosmetolog, dels havde [appellanten] ligeledes anmodet selskabet om godtgørelse for falske kvitteringer for apoteksudgifter.

3 Den 14. maj 2014 anmeldte ECB de faktiske omstændigheder vedrørende godtgørelse for fakturaerne for fysioterapi til Staatsanwaltschaft Frankfurt am Main (anklagemyndigheden i Frankfurt am Main, Tyskland, herefter »anklagemyndigheden«).

- 4 Ved afgørelse af 21. oktober 2014 besluttede ECB's direktion at suspendere [appellanten] fra tjenesten og at tilbageholde 30% af hans grundløn i en periode på op til fire måneder fra november 2014. Denne afgørelse var begrundet i oplysningerne fra selskab A og nødvendigheden af at sikre den strafferetlige efterforskning og den disciplinære forfølgning.
- 5 Den 23. januar 2015 fremsendte ECB de supplerende oplysninger, som ECB havde modtaget fra selskab A, vedrørende anmodningerne om godtgørelse af apotekskvitteringerne, til anklagemyndigheden.
- 6 Efter at have hørt [appellanten] den 3. februar 2016 udarbejdede ECB's Generaldirektorat (GD) for »Menneskelige Ressourcer, Budget og Organisation« den 8. september 2016 en »rapport om mulig tilsidesættelse af tjenstlige forpligtelser« [...] i henhold til artikel 8.3.2 i [de administrative bestemmelser for personalet]. Denne rapport foreholdt [appellanten] to forhold. For det første fremsendte [appellanten] fra den 12. november 2009 til den 29. september 2014 til selskab A 86 fakturaer vedrørende fysioterapiforløb, som B havde ydet til ham, hans ægtefælle og deres børn for et beløb på 61 490 EUR, hvoraf han modtog godtgørelse på 56 041,09 EUR, selv om B ikke var fysioterapeut, men kosmetolog. For det andet har [appellanten] mellem februar 2009 og september 2013 ligeledes svigagtigt fremsendt håndskrevne apotekskvitteringer til selskab A for et samlet beløb på 21 289,08 EUR, hvoraf selskabet har godtgjort ham 19 427,86 EUR.
- 7 Den 12. september 2016 udstedte anklagemyndigheden et anklageskrift, hvorved [appellanten] formelt blev tiltalt ved kriminalretten for bedrageri som omhandlet i § 263, stk. 1, i Strafgesetzbuch (den tyske straffelov) og forfalskning af dokumenter i henhold til samme lovs § 267 ved uretmæssigt at have anmodet om godtgørelse af 71 fakturaer for fysioterapi. I samme anklageskrift opgav anklagemyndigheden i overensstemmelse med § 154 i Strafprozessordnung (den tyske strafferetsplejelov) påtale i den del af sagen, der vedrørte apotekskvitteringer, eftersom forholdenes faktiske omstændigheder fortsat krævede omfattende efterforskning.
- 8 Den 18. november 2016 indledte generalsekretæren for ECB's tjenestegrene »på direktionens vegne« en disciplinær forfølgning af [appellanten] for en formodet tilsidesættelse af hans tjenstlige forpligtelser, som krævede, at der blev indbragt en sag for disciplinærudvalget, og anmodede sidstnævnte om at afgive en udtalelse i henhold til artikel 8.3.15 i de administrative bestemmelser for personalet. Denne sag blev indledt på baggrund af [»rapport[en] om mulig tilsidesættelse af tjenstlige forpligtelser« af 8. september 2016] og vedrørte de faktiske omstændigheder i relation til fakturaerne for fysioterapi og apotekskvitteringerne.
- 9 Disciplinærudvalget udvekslede flere skrivelser med [appellanten] og hørte ham den 13. februar 2017.
- 10 Den 5. september 2017 udarbejdede ECB's GD for »Menneskelige Ressourcer, Budget og Organisation« endnu en »rapport om mulig tilsidesættelse af tjenstlige forpligtelser« som omhandlet i artikel 8.3.2 i de administrative bestemmelser for personalet [...]. Rapporten vedrørte fakturaer for skolestøtte til [appellantens] to børn, som han havde anmodet om godtgørelse for i henhold til artikel 3.8.4 i de administrative bestemmelser for personalet i 2010, 2012 og 2014 og tillige i januar 2017. Ifølge rapporten var der en rimelig mistanke om, at fakturaerne, der var udstedt for skolestøtte af en hjælpelærer C, ikke var sandfærdige og ægte.

- 11 På grundlag af [denne anden rapport] besluttede generalsekretæren for tjenestegrenene »på direktionens vegne« den 19. september 2017 at udvide disciplinærudvalgets mandat til at omfatte disse forhold.
- 12 Den 12. oktober 2017 anmeldte ECB den del af sagen, der vedrørte skolestøttefakturaerne, til anklagemyndigheden.
- 13 Disciplinærudvalget hørte [appellanten] og hans ægtefælle den 17. oktober 2017.
- 14 Den 18. oktober 2017 frifandt en afdeling for straffesager ved Landgericht Frankfurt am Main (den regionale ret i første instans i Frankfurt am Main, Tyskland) [appellanten] for anklagerne vedrørende fakturaerne for fysioterapi af »faktiske grunde«, idet retten »efter retsmødet var overbevist om, at der ikke var ført bevis for de forhold, der var rejst tiltale for i anklageskriftet«.
- 15 Den 11. april 2018 afgav disciplinærudvalget sin udtalelse. Udvalget fandt indledningsvis, at det ikke var tilstrækkelig godtgjort, at fakturaerne for fysioterapi ikke var ægte, men at [appellanten] vidste, at B ikke var fysioterapeut, men kosmetolog, eller at han i det mindste burde have spurgt ind til B's kvalifikationer. Dernæst fandt disciplinærudvalget, at de forhold, der lå til grund for kritikken vedrørende fremsendelsen af apotekskvitteringerne og skolestøttefakturaerne, heller ikke var tilstrækkelig godtgjort, og at sagen i denne henseende skulle afsluttes med forbehold for, at denne blev genåbnet, såfremt der blev fremlagt nye beviser. På baggrund af det ovenstående anbefalede disciplinærudvalget, at [appellanten] blev pålagt en sanktion bestående i en midlertidig lønnedgang på 400 EUR pr. måned i en periode på 12 måneder.
- 16 Efter at [appellanten] havde fremsat sine bemærkninger til disciplinærudvalgets udtalelse af 11. april 2018, meddelte generalsekretæren for tjenestegrenene ham en afgørelse truffet af direktionen den 10. juli 2018 om selv at udøve disciplinær myndighed (herefter »afgørelsen af 10. juli 2018«).
- 17 Generalsekretæren for tjenestegrenene meddelte efterfølgende [appellanten] et udkast til direktionens afgørelse om at afskedige ham uden varsel. Derefter fulgte en skriftveksling.
- 18 Den 7. maj 2019 besluttede direktionen at afskedige [appellanten] uden varsel [ved den omtvistede afgørelse om afskedigelse].
- 19 For det første var direktionen af den opfattelse dels, at »[appellanten] i næsten fem år [havde] udvist en fuldstændig og vedvarende manglende opmærksomhed på spørgsmålet om, hvorvidt [B] var i besiddelse af de krævede kvalifikationer for at udføre fysioterapi, på trods af de klare og objektive grunde til at spørge ind til dennes kvalifikationer«, dels at han »aktivt havde holdt oplysninger skjult« for selskab A og ECB.
- 20 Hvad for det andet angik apotekskvitteringerne i et antal på mere end 500 fandt direktionen, at [appellanten] ikke kunne være uvidende om, at udstedelse af håndskrevne kvitteringer var meget usædvanlig i Tyskland, og at der forelå objektive indicier for, at de ikke var sandfærdige og ægte.

- 21 Hvad for det tredje angik skolestøttefakturaerne konstaterede direktionen bl.a., at skattnummeret på disse fakturaer var næsten identisk med det, der var anført på fakturaerne for fysioterapi, og at finansforvaltningen i Frankfurt am Main (Tyskland) havde bekræftet, at skattnummeret ikke var korrekt. Direktionen bemærkede ligeledes, at den adresse på C, der var angivet på disse fakturaer, var næsten identisk med B's adresse. ECB fandt derfor, at det var højst usandsynligt, at [appellanten] ikke havde bemærket disse lighedspunkter. Direktionen var derfor af den opfattelse, at [appellanten] med henblik på udbetaling af godtgørelse havde fremlagt skolestøttefakturaer, som ikke var sandfærdige og ægte.
- 22 På baggrund af det ovenstående anførte direktionen i det væsentlige, at retten til at anmode om godtgørelse for udgifter til læge og skolestøtte ikke betød, at de ansatte kunne se bort fra omstændigheder i forbindelse med udstedelsen af fakturaer eller kvitteringer, som var af en sådan karakter, at enhver rimeligt påpasselig person ville have spurgt sig selv, om disse fakturaer eller kvitteringer udgjorde en passende dokumentation, der gav ret til godtgørelse heraf. Da der forelå sådanne omstændigheder, fandt direktionen, at det påhvilede de ansatte som minimum at underrette administrationen herom på eget initiativ og at samarbejde med administrationen. Direktionen nåede derfor frem til den konklusion, at [appellanten] for det første havde tilsidesat sin pligt til loyalitet over for institutionen, for det andet havde tilsidesat sin forpligtelse til at respektere ECB's fælles værdier og til såvel i tjenesten som privat at optræde i overensstemmelse med bankens status, for det tredje vedvarende havde tilsidesat sin pligt til at beskytte institutionens finansielle interesser og for det fjerde havde risikeret bankens omdømme.
- 23 I mellemtiden meddelte anklagemyndigheden den 30. april 2019 [appellanten], at efterforskningen af skolestøttefakturaerne var afsluttet i henhold til strafferetsplejelovens § 170, stk. 2, med den begrundelse, at der ikke var tilstrækkelig mistanke til, at der kunne indledes strafforfølgning.
- 24 Ved brev af samme dato, hvilket ECB registrerede den 15. maj samme år, meddelte anklagemyndigheden ligeledes ECB, at sagen var blevet henlagt. I brevet tilføjede anklagemyndigheden, at efterforskningen havde vist, at der ikke forelå nogen officiel registrering af C, og at det skattnummer, der fremgik af hendes fakturaer, ikke var blevet tildelt. Anklagemyndigheden var imidlertid af den opfattelse, at det ikke kunne udelukkes, at de omhandlede fakturaer faktisk var blevet udstedt og betalt af den anklagede, og at de falske oplysninger, som de indeholdt, kunne forklares med »andre grunde«.
- 25 Ved skrivelse af 12. juni 2019 underrettede [appellanten] generalsekretæren for tjenestegrenene om resultatet af den efterforskning, som anklagemyndigheden havde iværksat vedrørende skolestøttefakturaerne, og anmodede ECB om at ændre sin afgørelse om afskedigelse.
- 26 Ved brev af 26. juni 2019 meddelte generalsekretæren for tjenestegrenene [appellanten] direktionens afgørelse af 25. juni 2019 om ikke at genåbne disciplinærsagen [...]. Denne afgørelse var baseret på to grunde. ECB henviste for det første til, at anklagemyndigheden skulle undersøge, om de anførte forhold udgjorde en tilsidesættelse af tysk strafferet, henset til de beviskriterier, der finder anvendelse i straffesager, mens ECB skulle undersøge, om de anførte forhold udgjorde en tilsidesættelse af bankens egne bestemmelser på ansættelsesområdet, henset til andre beviskriterier, der finder anvendelse i disciplinærsager. ECB anførte for det andet, at anklagemyndigheden [havde] bekræftet, at der ikke forelå nogen officiel registrering af C, og at det skattnummer, der fremgik af fakturaerne, ikke var korrekt.«

Sagsbehandlingen for Retten og den appellerede dom

- 12 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 18. juli 2019 anlagde appellanten sag med påstand om annullation af de omtvistede afgørelser, om genansættelse i sin stilling og om erstatning for det ikke-økonomiske tab, som han angiveligt havde lidt som følge af disse afgørelser og på grund af varigheden af disciplinærsagen.
- 13 Appellanten fremsatte til støtte for annullationspåstanden formelt ni anbringender, men Retten opregnede dem under hensyn til stævningens indhold som ti vedrørende for det første manglende kompetence hos ophavsmanden til de omtvistede afgørelser, for det andet tilsidesættelse af artikel 8.3.2 i de administrative bestemmelser for personalet og af retssikkerhedsprincippet, for det tredje tilsidesættelse af grundsætningen om, at »den disciplinære forfølgning stilles i bero indtil straffesagens afslutning«, af princippet om god forvaltningsskik og af omsorgspligten, for det fjerde tilsidesættelse af artikel 8.3.7 i de administrative bestemmelser for personalet og af princippet om upartiskhed som fastsat i artikel 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«), for det femte tilsidesættelse af retten til forsvar, for det sjette åbenbart urigtige skøn, for det syvende tilsidesættelse af retten til uskyldsformodning og chartrets artikel 48, for det ottende tilsidesættelse af en rimelig frist og af omsorgspligten, for det niende tilsidesættelse af begrundelsespligten og for det tiende, subsidiært, tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet.
- 14 Ved den appellerede dom forkastede Retten de ti fremsatte anbringender og dermed annullationspåstanden, den anden og den tredje påstand og frifandt som følge heraf ECB i det hele.

Parternes påstande

- 15 Appellanten har nedlagt følgende påstande:
- Den appellerede dom ophæves.
 - De omtvistede afgørelser annulleres.
 - Under alle omstændigheder tilpligtes ECB at betale erstatning for det ikke-økonomiske tab, som er opgjort til 20 000 EUR.
 - ECB tilpligtes at betale sagsomkostningerne ved Retten og Domstolen.
- 16 ECB har nedlagt følgende påstande:
- Appellen forkastes i sin helhed.
 - Appellanten tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Om appellen

- 17 Appellanten har til støtte for appellen fremsat fem anbringender, hvoraf det første vedrører en retlig fejl hvad angår kompetencen hos ophavsmanden til de omtvistede afgørelser, det andet – der er opdelt i to led – en retlig fejl med hensyn til artikel 8.3.2 i de administrative bestemmelser

for personalet og retssikkerhedsprincippet, det tredje tilsidesættelse af retten til uskyldsformodning og af chartrets artikel 48, det fjerde tilsidesættelse af artikel 8.3.7 i de administrative bestemmelser for personalet og princippet om upartiskhed og det femte en tilsidesættelse af forpligtelsen til domstolsprøvelse.

Det første anbringende

Parternes argumentation

- 18 Appellanten har med sit første anbringende, der vedrører den appellerede doms præmis 45-53, gjort gældende, at Retten med urette forkastede appellants første anbringende i første instans vedrørende direktionens manglende kompetence til at vedtage de omtvistede afgørelser.
- 19 For det første har appellanten gjort gældende, at afgørelsen af 10. juli 2018, selv om den kan anses for en individuel retsakt, ved at tilbagekalde den bemyndigelse, som generalsekretæren for tjenestegrenene var blevet tildelt, ændrede en almenyldig retsakt, nemlig artikel 8.3.17 i de administrative bestemmelser for personalet. På grund af den dobbelthed, der kendetegner en sådan afgørelse, burde Personaleudvalget have været hørt.
- 20 For det andet har appellanten anført, at den af Retten anlagte fortolkning, hvorefter direktionen individuelt kan ændre den regel, der er fastsat i denne artikel, ved at tilbagekalde denne bemyndigelse, indebærer, at kompetencefordelingen inden for ECB ikke er klart defineret, i strid med kravene i henhold til dom af 9. juli 2008, Kuchta mod ECB (F-89/07, EU:F:2008:97, præmis 62). Følgelig blev retssikkerhedsprincippet og reglerne om god forvaltningsskik ikke overholdt, og den omstændighed, at appellanten blev underrettet om afgørelsen af 10. juli 2018, er ikke tilstrækkelig til at afhjælpe dette.
- 21 For det tredje har appellanten anført, at Retten begik en retlig fejl, idet den fandt, at appellanten ikke var blevet frataget nogen garanti, for selv om det udgør en garanti for upartiskhed, at en afgørelse vedtages af et kollegialt organ, medfører det ikke overholdelse af alle retlige garantier.
- 22 ECB er af den opfattelse, at det første anbringende skal afvises og under alle omstændigheder forkastes som ugrundet.
- 23 I denne henseende har appellanten ikke tilstrækkeligt præcist angivet, hvilke præmisser i den appellerede dom der anfægtes, men blot gentaget det synspunkt, som blev fremført i første instans, og søgt at anfægte Rettens faktuelle konstateringer, hvorefter afgørelsen af 10. juli 2018 ikke har ført til en ændring af de administrative bestemmelser for personalet.
- 24 Med hensyn til realiteten har ECB bestridt appellants argumentation og herved bl.a. anført, at direktionen ikke i afgørelsen af 10. juli 2018 ændrede artikel 8.3.17 i disse bestemmelser, men nøjedes med at bringe det, der er indeholdt i denne bestemmelse, i anvendelse.

Domstolens bemærkninger

- 25 Indledningsvis bemærkes, at det følger af artikel 256, stk. 1, andet afsnit, TEUF, af artikel 58, stk. 1, i statuttens for Den Europæiske Unions Domstol samt af artikel 168, stk. 1, litra d), og artikel 169, stk. 2, i Domstolens procesreglement, at et appelskrift præcist skal angive, hvilke præmisser der

anfægtes i den dom, som påstås ophævet, samt de retlige argumenter, der særligt støtter denne påstand, idet appellen eller det pågældende anbringende i modsat fald afvises (dom af 15.12.2022, Picard mod Kommissionen, C-366/21 P, EU:C:2022:984, præmis 52 og den deri nævnte retspraksis).

- 26 I modsætning til, hvad ECB har gjort gældende, angiver appelskriftet i det foreliggende tilfælde præcist, hvilke præmisser i den appellerede dom der anfægtes i forbindelse med det første anbringende, og anfører grundene til, at disse præmisser ifølge appellanten er behæftet med fejl, således at Domstolen kan udøve sin legalitetskontrol.
- 27 Desuden skal det, for så vidt som ECB foreholder appellanten at have indskrænket sig til at gentage de argumenter, som han fremsatte for Retten, og således kun ønsker at opnå, at disse argumenter behandles endnu en gang, bemærkes, at appellanten med dette anbringende anfægter Rettens fortolkning og anvendelse af EU-retten.
- 28 Imidlertid kan retsspørgsmål, som Retten har behandlet, diskuteres på ny under en appelsag, såfremt appellanten bestrider Rettens fortolkning eller anvendelse af EU-retten. Hvis en appellant således ikke kunne basere sin appel på anbringender og argumenter, som allerede har været fremført for Retten, ville appelproceduren nemlig blive berøvet en del af sin mening (dom af 15.7.2021, DK mod EU-Udenrigstjenesten, C-851/19 P, EU:C:2021:607, præmis 33 og den deri nævnte retspraksis).
- 29 Endelig udgør fastlæggelsen af den retlige karakter af en retsakt vedtaget af administrationen på grundlag af den EU-lovgivning, der finder anvendelse, og bestemmelsen af, hvilke retsvirkninger den har, som anført af generaladvokaten i punkt 27 i forslaget til afgørelse, og i modsætning til, hvad ECB synes at antyde, retsspørgsmål, der er undergivet Domstolens prøvelsesret.
- 30 Det følger heraf, at det første appelanbringende kan antages til realitetsbehandling.
- 31 Hvad i første række angår spørgsmålet om, hvorvidt dette anbringende er begrundet, bygger appellanten argumentation om, at vedtagelsen af afgørelsen af 10. juli 2018 krævede forudgående høring af Personaleudvalget, på den antagelse, at direktionen i henhold til artikel 8.3.17 i de administrative bestemmelser for personalet har givet afkald på den beføjelse, som den er tildelt i ansættelsesvilkårenes artikel 44, nr. ii), til selv at pålægge en disciplinær sanktion som f.eks. afskedigelse af ansatte i ECB i eller under lønklasse I. Det skal derfor afgøres, om direktionen i medfør af disse bestemmelser, som den selv har vedtaget, og som – således som det fremgår af forretningsordenens artikel 21.3 – gennemfører ansættelsesvilkårene, fortsat havde kompetence til at pålægge sanktionen afskedigelse.
- 32 I denne henseende viser ordlyden af de administrative bestemmelser artikel 8.3.17, navnlig udtrykket »på direktionens vegne«, for det første klart, at de afgørelser, der træffes af generalsekretæren for tjenestegrenene i disciplinærsager, er udtryk for direktionens afgørelser, som direktionen fuldt ud er ansvarlig for, og som i retlig forstand må tilskrives direktionen, således som Retten med føje fastslog i den appellerede doms præmis 49, og hvilket appellanten ikke har bestridt i appellen. Afgørelser, der træffes af generalsekretæren for tjenestegrenene i medfør af denne bestemmelse, bevarer således deres status af afgørelser, der er udtryk for direktionens afgørelser.

- 33 Det fremgår derfor af ordlydsfortolkningen af nævnte artikel 8.3.17, at direktionen med vedtagelsen af denne bestemmelse – i modsætning til, hvad der følger af den antagelse, der ligger til grund for appellanternes argumentation – ikke har overført nogen egen beslutningskompetence til generalsekretæren for tjenestegrenene og derved selv skulle være blevet forhindret i at træffe afgørelse i en konkret sag vedrørende den mest hensigtsmæssige sanktion for ansatte.
- 34 For det andet er det hvad angår den kontekstuelle og formålsbestemte fortolkning af artikel 8.3.17 i de administrative bestemmelser for personalet i disse bestemmelsers artikel 8.3.2 fastsat, at direktionen for ansatte over lønklasse L eller, »på direktionens vegne« generalsekretæren for tjenestegrenene for ansatte i eller under denne lønklasse, kan træffe afgørelse om at indlede en disciplinærsag. Ifølge nævnte artikel 8.3.2 skal direktionen, når sagen indledes af generalsekretæren for tjenestegrenene, straks underrettes herom.
- 35 Som generaladvokaten i det væsentlige har anført i punkt 60 og 62 i forslaget til afgørelse, fremgår det heraf, at denne underretningspligt skal gøre det muligt for direktionen at gribe ind i sagen, hvis det er relevant, og selv træffe afgørelse om den disciplinære sanktion. En sådan mulighed for direktionen for at gribe ind i en sag, der er indledt af generalsekretæren for tjenestegrenene, er således indeholdt i den bemyndigelsesordning, der er fastsat i nævnte bestemmelsers artikel 8.3.17.
- 36 Arbejdsvilkårenes artikel 44, nr. ii), forbeholder nemlig direktionen som kollegial myndighed retten til at træffe afgørelse om de mest alvorlige sanktioner, idet alene to mindre strenge sanktioner, nemlig skriftlig advarsel og skriftlig irettesættelse, kan træffes af en enkelt person, nemlig, afhængigt af den pågældende ansattes lønklasse, generaldirektøren for menneskelige ressourcer eller et medlem af direktionen, hvilket også følger af nævnte artikel 8.3.2.
- 37 Som generaladvokaten har anført i punkt 58 i forslaget til afgørelse, kan det således ikke lægges til grund, at direktionen med vedtagelsen af nævnte artikel 8.3.17 har givet afkald på sin beslutningskompetence vedrørende individuelle afgørelser om disciplinære sanktioner (jf. i denne retning dom af 26.5.2005, Tralli mod ECB, C-301/02 P, EU:C:2005:306, præmis 60 og 61).
- 38 I denne henseende har EU's institutioner og organer, således som Retten med føje anførte i den appellerede doms præmis 49, på internt plan et vidt skøn til at organisere sig efter deres opgaver og behov. Behovet for at sikre, at det besluttende organ kan udføre sine opgaver, er ligeledes i overensstemmelse med det princip, der gælder for enhver institutionel ordening (jf. i denne retning dom af 26.5.2005, Tralli mod ECB, C-301/02 P, EU:C:2005:306, præmis 58 og 59 og den deri nævnte retspraksis).
- 39 Det fremgår af ovenstående betragtninger, at direktionen i medfør af de administrative bestemmelser for personalet fortsat har kompetence til selv at udøve disciplinær myndighed over for ansatte i eller under lønklasse I, såsom appellanten, således som direktionen også besluttede at gøre over for appellanten ved afgørelse af 10. juli 2018.
- 40 Det følger heraf, at denne afgørelse ikke er kendetegnet af dobbelthed, og at vedtagelsen heraf ikke krævede høring af Personaleudvalget.
- 41 I anden række bemærkes hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt en sådan fortolkning som anført af appellanten bevirker, at kompetencefordelingen i disciplinærsager i ECB ikke er klart defineret, hvilket medfører en tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet og reglerne om god forvaltningsskik, at dette princip kræver, at EU-retsforordninger giver de berørte mulighed for at få

et nøjagtigt kendskab til omfanget af de forpligtelser, der derved pålægges dem, da borgerne ikke skal være i tvivl om deres rettigheder og forpligtelser (jf. i denne retning dom af 22.2.2022, Stichting Rookpreventie Jeugd m.fl., C-160/20, EU:C:2022:101, præmis 41).

- 42 Retssikkerhedsprincippet og nødvendigheden af gennemskuelig i de administrative afgørelser tilsiger principielt, at institutionernes kompetencefordeling og afgørelser om bemyndigelse offentliggøres (jf. i denne retning dom af 23.9.1986, AKZO Chemie og AKZO Chemie UK mod Kommissionen, 5/85, EU:C:1986:328, præmis 39).
- 43 Som Retten anførte i den appellerede doms præmis 50, er artikel 8.3.17 i de administrative bestemmelser for personalet offentliggjort, og ECB har begrundet valget om ikke at offentliggøre afgørelsen af 10. juli 2018 med appellants interesse, hvilket valg sidstnævnte ikke har anfægtet ved appellen.
- 44 Desuden er nævnte artikel 8.3.17 henset til dens ordlyd og kontekst, som belyst i denne doms præmis 31-37, som anført af generaladvokaten i punkt 73 i forslaget til afgørelse tilstrækkelig klar til at gøre det muligt for de ansatte at forstå, at disciplinære sanktioner altid pålægges på vegne af direktionen, som er ansvarlig herfor, og at direktionen, hvis det er relevant, kan gribe ind i forbindelse med en disciplinærsag med henblik på at pålægge en sådan sanktion.
- 45 Følgelig begik Retten ikke en retlig fejl, da den i den appellerede doms præmis 45 og 51 fastslog, at direktionen i henhold til administrative bestemmelser for personalet ikke havde pligt til at høre Personaleudvalget forud for vedtagelsen af afgørelsen af 10. juli 2018 og den omtvistede afgørelse om afskedigelse, som ikke havde ændret disse bestemmelser.
- 46 I tredje række skal appellants argumentation om, at Retten begik en retlig fejl, da den i den appellerede doms præmis 52 fastslog, at appellanten ikke var blevet frataget nogen garanti på grund af direktionens vedtagelse af de omtvistede afgørelser, forkastes som uvirksom. Rettens bedømmelse i denne præmis er nemlig blot medtaget for fuldstændighedens skyld.
- 47 Ifølge fast retspraksis kan klagepunkter, der i forbindelse med en appel er rettet mod præmisser i en dom afsagt af Retten, som er anført for fuldstændighedens skyld, ikke føre til ophævelse af denne dom, og de skal derfor forkastes som uvirksomme (dom af 21.10.2021, Parlamentet mod UZ, C-894/19 P, EU:C:2021:863, præmis 80 og den deri nævnte retspraksis).
- 48 Henset til det ovenstående skal det første anbringende forkastes.

Det andet anbringende

Det andet anbringendes første led

– Parternes argumentation

- 49 Appellanten har med det andet anbringendes første led gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 93-96 foretog en fejlagtig retlig kvalificering af de faktiske omstændigheder med hensyn til begrebet »opdagelse af de faktiske omstændigheder« som omhandlet i artikel 8.3.2 i de administrative bestemmelser for personalet, hvilket fik den til, med urette, at forkaste

appellantens andet anbringende i første instans vedrørende tilsidesættelse af denne bestemmelse og af retssikkerhedsprincippet. Præmis 132 og 241 i Rettens dom er behæftet med den samme retlige fejl.

- 50 I denne henseende har appellantens anført, at hans personlige aktmappe hverken indeholdt »betalinger« eller »beviser for betalinger«, at de faktiske omstændigheder, således som de fremgår af denne aktmappe, var fuldt ud tilgængelige senest i oktober 2014, og at ECB således på dette tidspunkt var i stand til at foretage den umiddelbare vurdering, som begrebet »opdagelse af de faktiske omstændigheder« kræver, hvilket banken ikke gjorde. Det følger heraf, at de faktiske omstændigheder vedrørende skolestøttefakturaerne i modsætning til, hvad Retten fastslog i de nævnte præmisser, var forældede på datoen for indledningen af den del af disciplinærsagen, der vedrørte disse, nemlig den 19. september 2017. Desuden har appellantens anfægtet Rettens vurdering, hvorefter den følsomme karakter af oplysningerne i hans personlige aktmappe havde betydning i denne henseende, og anført, at der ikke var nogen reel grund til, at disciplinærudvalget skulle foretage en tilbundsående undersøgelse af hans aktmappe.
- 51 Appellantens har i replikken tilføjet, at Retten ved at henvise til skolestøttefakturaerne i forbindelse med vurderingen af argumentet om, at han betalte B kontant, med henblik på kvalificeringen af begrebet »opdagelse af de faktiske omstændigheder« ikke alene fortolkede nævnte artikel 8.3.2 forkert, men også gengav oplysningerne i aktmappen urigtigt.
- 52 ECB har anført, at dette led af anbringendet skal afvises eller subsidiært forkastes som ugrundet.

– *Domstolens bemærkninger*

- 53 Indledningsvis bemærkes, at Domstolen i forbindelse med en appelsag ikke har kompetence til at fastlægge de faktiske omstændigheder og principielt heller ikke til at bedømme de beviser, som Retten har lagt til grund ved fastlæggelsen af de faktiske omstændigheder. Når disse beviser er blevet forskriftsmæssigt tilvejebragt, og de almindelige retsgrundsætninger og de processuelle regler om bevisbyrde og bevisførelse er blevet overholdt, er det nemlig alene Retten, der har kompetence til at vurdere, hvilken bevisværdi der skal tillægges de oplysninger, den har fået forelagt, medmindre de er blevet urigtigt gengivet (dom af 26.5.2005, Tralli mod ECB, C-301/02 P, EU:C:2005:306, præmis 78, og af 30.6.2022, Camerin mod Kommissionen, C-63/21 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2022:516, præmis 32 og den deri nævnte retspraksis). Når Retten har fastlagt eller vurderet de faktiske omstændigheder, har Domstolen ligeledes kompetence til at gennemføre en kontrol med den retlige vurdering af disse faktiske omstændigheder og af de retlige konsekvenser, som Retten har draget (dom af 18.6.2020, Kommissionen mod RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, præmis 93 og den deri nævnte retspraksis).
- 54 I det foreliggende tilfælde skal det bemærkes, at selv om appellantens har gjort gældende, at der er foretaget en fejlagtig kvalificering af de faktiske omstændigheder, som er omfattet af begrebet »opdagelse af de faktiske omstændigheder«, der bevirker, at forældelsesfristen begynder at løbe, har han derimod ikke anfægtet Rettens fortolkning af dette begreb i den appellerede doms præmis 64, hvorefter »[d]et må [...] anerkendes, [...] at opdagelsen af de faktiske omstændigheder som omhandlet i artikel 8.3.2 i de administrative bestemmelser for personalet finder sted på det tidspunkt, hvor de kendte forhold er tilstrækkelige til, at der kan foretages en umiddelbar vurdering af, om der foreligger en tilsidesættelse af tjenstlige forpligtelser«.

- 55 Appellanten søger nemlig med sin argumentation alene at godtgøre, at de forhold, der var tilstrækkelige til, at en sådan vurdering kunne foretages, var kendte senest i oktober 2014, idet han hævder, at skolestøttefakturaerne fandtes i hans personlige aktmappe, og at denne ikke indeholdt beviser for betaling.
- 56 Med en sådan argumentation søger appellanten alene at opnå, at de påstande, som han nedlagde i stævningen, pådømmes endnu en gang, hvilket ligger uden for Domstolens kompetence (dom af 15.7.2021, DK mod EU-Udenrigstjenesten, C-851/19 P, EU:C:2021:607, præmis 32 og den deri nævnte retspraksis).
- 57 For så vidt som en sådan argumentation tager sigte på at anfægte de faktiske omstændigheder, således som disse er blevet fastlagt og vurderet af Retten, skal den desuden afvises i henhold til den retspraksis, der er nævnt i denne doms præmis 53.
- 58 Endelig er det, for så vidt som appellanten i replikken har anført, at Retten »gengav oplysningerne i aktmappen urigtigt«, tilstrækkeligt at bemærke, at ifølge procesreglementets artikel 127, stk. 1, der i medfør af samme reglements artikel 190, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, må der ikke under sagens behandling fremsættes nye anbringender, medmindre de støttes på retlige eller faktiske omstændigheder, som er kommet frem under retsforhandlingerne. Da appellanten imidlertid havde mulighed for at gøre en sådan urigtig gengivelse gældende i appelskriftet, skal dette argument afvises.
- 59 Henset til det ovenstående skal det andet anbringendes første led forkastes.

Det andet anbringendes andet led

– Parternes argumentation

- 60 Med det andet anbringendes andet led har appellanten subsidiært gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 98-100 og præmis 203, for så vidt som der i sidstnævnte præmis henvises til præmis 99, for det første tilføjede elementer til den omtvistede afgørelse om afskedigelse og overskred sin kompetence ved at fastslå, at forældelsen af den første og den anden del af sagen ikke var tilstrækkelig til, at appellants andet anbringende i første instans kunne tiltrædes i det hele, og til at annullere denne afgørelse. Appellanten har således anført, at der, navnlig med hensyn til proportionalitetsprincippet, ikke var noget i denne afgørelse, der forklarede, hvorfor hvert af de tre forhold skulle have brudt deres tillidsforhold uopretteligt og været tilstrækkeligt til at begrunde en afskedigelse.
- 61 For det andet undlod Retten at besvare de klagepunkter, som appellanten havde fremført i stævningens punkt 158, i forbindelse med det tiende anbringende i første instans, ifølge hvilke ECB ikke havde forklaret, hvorfor hvert af de tre forhold uopretteligt havde brudt dette tillidsforhold henset til dette princip.
- 62 Appellanten har i replikken præciseret, at det er den manglende hensyntagen til proportionalitetsprincippet i beslutningsproceduren, som han anfægter, og at Retten traf afgørelse ultra petita ved at tilføje en begrundelse, som den omtvistede afgørelse om afskedigelse ikke indeholdt, og ved at kvalificere den mistede tillid som en skærpende omstændighed i den appellerede doms præmis 212-241.

63 ECB har gjort gældende, at dette led skal forkastes.

– *Domstolens bemærkninger*

- 64 Hvad for det første angår appellants argumentation om, at Retten ikke besvarede de klagepunkter, som han havde fremført i stævningens punkt 158, i forbindelse med det tiende anbringende i første instans, skal denne forkastes som ugrundet. Retten besvarede nemlig i den appellerede doms præmis 208-214 klagepunktet om, at den skærpende omstændighed vedrørende tabet af tillidsforholdet, der var angivet i den omtvistede afgørelse om afskedigelse, ikke adskilte sig fra de overtrædelser i sig selv, der blev lagt ham til last, og var åbenbart fejlagtig. Retten undersøgte ligeledes i dommens præmis 98 og 99 klagepunktet om, at ECB ikke havde forklaret, hvordan hvert af de tre forhold isoleret betragtet havde »brudt tillidsforholdet uopretteligt«, således som appellanten selv har medgivet i appelskriftets punkt 38. Desuden prøvede Retten spørgsmålet om proportionaliteten af den omtvistede afgørelse om afskedigelse henset til de tilsidesættelser, der fulgte af de faktiske omstændigheder vedrørende skolestøttefakturaerne, i forbindelse med dette tiende anbringende, som blev forkastet i den appellerede doms præmis 244, og undersøgte, om begrundelsen for denne afgørelse var tilstrækkelig, i dommens præmis 182-193, som ikke er blevet anfægtet i forbindelse med appellen.
- 65 For det andet skal det med hensyn til klagepunktet vedrørende den appellerede doms præmis 99 fastslås, at appellants kritik er baseret på en isoleret læsning af denne præmis. Retten anførte nemlig i dommens præmis 98 de grunde, som ECB havde angivet i den omtvistede afgørelse om afskedigelse for at forklare, hvorfor hver af de tre dele af sagen skulle anses for uigenkaldeligt at have påvirket den tillid, der lå til grund for bankens forhold til sine ansatte.
- 66 I øvrigt skal appellants argumentation om, at Retten tilføjede elementer til den omtvistede afgørelse om afskedigelse, overskred sin kompetence og traf afgørelse ultra petita, afvises i overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i denne doms præmis 25. Appellanten har nemlig ikke så præcist, som det kræves i henhold til denne retspraksis, angivet hverken de elementer, som Retten efter hans opfattelse tilføjede til denne afgørelse, eller grundene til, at den ifølge ham overskred sin kompetence eller traf afgørelse ultra petita.
- 67 Det følger heraf, at det andet anbringendes andet led og dermed det andet anbringende i sin helhed skal forkastes.

Det tredje anbringende

Parternes argumentation

- 68 Appellanten har med sit tredje anbringende anført, at Retten begik en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 119-121, 124, 125 og 132 at forkaste det syvende anbringende i første instans vedrørende tilsidesættelse af retten til uskyldsformodning og chartrets artikel 48, og at denne retlige fejl på samme måde påvirker dommens præmis 163 og 164. Selv om appellanten i den omtvistede afgørelse om afskedigelse ikke formelt blev pålagt ansvaret for den omstændighed, at skolestøttefakturaerne ikke var sandfærdige og ægte, blev disse fakturaer kvalificeret som uægte i denne afgørelse, og de omtvistede afgørelser var nødvendigvis baseret på denne omstændighed, skønt den strafferetlige forfølgning af ham for de samme omstændigheder var blevet opgivet, fordi der ikke forelå mistanke om skyld.

- 69 Det var således på grund af en åbenbart urigtig gengivelse af sagsakterne og af disse afgørelser, at Retten ikke fandt, at disse fakturaers manglende ægthed var en afgørende forudsætning for appellansens afskedigelse, at den kvalificerede dem som »uegnede«, og at den undlod at tage hensyn til, at ECB var blevet underrettet om, at der ikke kunne være mistanke om svig, således at de nævnte fakturaer ikke kunne anses for at være uægte. Retten fandt således med urette, at appellansens ret til uskyldsformodning ikke var blevet tilsidesat på grund af vedtagelsen af de omtvistede afgørelser.
- 70 Appellanten har i replikken tilføjet, at anklagemyndigheden, da den besluttede at afslutte efterforskningen, nødvendigvis vurderede, at skolestøttefakturaerne ikke kunne anses for at være forfalskede, og at ECB med urette har anført, at anklagemyndigheden bekræftede, at der ikke fandtes en registrering af hjælpelærer C og et skattnummer.
- 71 ECB har anført, at dette anbringende skal forkastes.

Domstolens bemærkninger

- 72 For det første ønsker appellanten med den argumentation, der er fremført til støtte for det tredje anbringende, i realiteten at opnå, at Domstolen foretager en fornyet vurdering af de faktiske omstændigheder og beviser, bl.a. de omtvistede afgørelser og anklagemyndighedens konstateringer, hvilket Domstolen, således som det fremgår af den retspraksis, der er nævnt i denne doms præmis 53, ikke har kompetence til i forbindelse med en appel, medmindre disse omstændigheder og beviser er blevet urigtigt gengivet.
- 73 Dernæst skal appellanten med hensyn til en sådan urigtig gengivelse i henhold til fast retspraksis præcist angive, hvilke beviser der er blevet urigtigt gengivet af Retten, og påvise de fejl i undersøgelsen, der efter appellansens opfattelse har foranlediget denne urigtige gengivelse. En sådan urigtig gengivelse skal desuden fremgå på åbenbar vis af sagsakterne, uden at det skal være fornødent at foretage en fornyet vurdering af de faktiske omstændigheder og beviserne (dom af 1.8.2022, Kerstens mod Kommissionen, C-447/21 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2022:612, præmis 48 og den deri nævnte retspraksis).
- 74 Det fremgår ligeledes af fast retspraksis, at den kontrol, som Domstolen foretager ved vurderingen af et anbringende vedrørende en urigtig gengivelse af et bevis, er begrænset til en efterprøvelse af, om Retten på grundlag af dette bevis ikke åbenbart overskred grænserne for en rimelig bedømmelse heraf (jf. i denne retning dom af 28.11.2019, LS Cable & System mod Kommissionen, C-596/18 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2019:1025, præmis 25, og af 23.3.2023, PV mod Kommissionen, C-640/20 P, EU:C:2023:232, præmis 134 og den deri nævnte retspraksis).
- 75 I det foreliggende tilfælde har appellanten i det væsentlige anført, at Retten gengav sagsakterne og de omtvistede afgørelser urigtigt ved i den appellerede doms præmis 120 at kvalificere skolestøttefakturaerne som »uegnede«. Ifølge appellanten burde Retten have fastslået, at disse fakturaers manglende ægthed var en afgørende forudsætning for hans afskedigelse, og at ECB efter påtaleopgivelsen i straffesagen mod ham for bedrageri og anklagemyndighedens konstateringer ikke længere kunne anse disse fakturaer for at være uægte.

76 Retten fastslog følgende i den appellerede doms præmis 119 og 120:

»119 I det foreliggende tilfælde var [appellanten] genstand for en undersøgelse vedrørende bedrageri som omhandlet i den tyske straffelovs [§] 263, stk. 1, angående skolestøttefakturaerne. Direktionen har imidlertid i sin afgørelse om afskedigelse lagt ham til last, at han ikke har gjort opmærksom på lighederne mellem skattemumrene og adresserne på B's fakturaer for fysioterapi og C's fakturaer for skolestøtte, selv om det af disse ligheder kunne udledes, at de sidstnævnte ikke var sandfærdige og ægte. [...] Da der forelå objektive omstændigheder, der gav anledning til tvivl med hensyn til retten til den nævnte godtgørelse, fandt direktionen, at det påhvilede den pågældende ansatte i det mindste at underrette administrationen herom. [...]

120 [...] ECB var [følgelig] af den opfattelse, at de af [appellanten] fremlagte fakturaer var uegnede med henblik på godtgørelse af skoleudgifter, uden formelt at pålægge ham ansvaret for den omstændighed, at de ikke var sandfærdige og ægte. Banken har i sin afgørelse om afskedigelse i det væsentlige begrænset sig til at sanktionere en forsømmelse, som den har fundet særlig grov, når der er tale om en ansat ved en finansiel institution. Denne afgørelse indeholder således ikke nogen konstatering af, at [appellanten] er skyldig i forhold til det bedrageri, der var genstand for den strafferetlige efterforskning (jf. i denne retning Menneskerettighedsdomstolens dom af 25.8.1987, Englert mod Tyskland, CE:ECHR:1987:0825JUD001028283, § 39), og afgørelsen ligger inden for rammerne for administrationens autonomi ved den retlige kvalificering af en disciplinær forseelse i forhold til den strafferetlige forfølgning for de samme forhold.«

77 Da disse to præmisser således er en nøjagtig sammenfatning af præmis 29-32 i den omtvistede afgørelse om afskedigelse, viser de ikke en urigtig gengivelse af denne afgørelse.

78 Det fremgår i øvrigt af de samme præmisser, at i modsætning til, hvad appellanten har anført, var skolestøttefakturaernes manglende ægthed ikke en afgørende forudsætning for hans afskedigelse, idet ECB, således som Retten anførte i nævnte præmis 120, ikke baserede afgørelsen på en sådan manglende ægthed, men på en forsømmelse, der blev fundet særlig grov.

79 Selv om Retten i den appellerede doms præmis 124 konstaterede, at direktionens afslag på at genåbne sagen efter at have fået kendskab til, at påtale var opgivet med hensyn til skolestøttefakturaerne, navnlig var baseret på den omstændighed, at anklagemyndigheden havde bekræftet, at der ikke fandtes en officiel registrering af C, og at det skattemummer, der fremgik af hendes fakturaer, ikke var korrekt, fremgår det desuden ikke åbenbart af en sådan konstatering, der – således som det fremgår af samme doms præmis 24 – var baseret på anklagemyndighedens skrivelse til ECB af 30. april 2019, registreret den 15. maj samme år, at Retten foretog en urigtig gengivelse eller fortolkede denne skrivelse fejlagtigt.

80 Endelig er uskyldsformodningen ifølge fast retspraksis et almindeligt EU-retligt princip, der er fastsat i chartrets artikel 48, stk. 1. Dette princip tilsidesættes, hvis en retsafgørelse eller en officiel udtalelse vedrørende en tiltalt indeholder en klar udtalelse, der er udarbejdet uden en endelig straffedom, ifølge hvilken den pågældende har begået den omhandlede overtrædelse. I denne forbindelse, og således som Retten med føje anførte i den appellerede doms præmis 118, skal vigtigheden af de offentlige myndigheders ordvalg og af de særlige omstændigheder, der lå til grund for denne formulering, og den omhandlede procedures art og sammenhæng fremhæves (jf. i denne retning dom af 18.3.2021, Pometon mod Kommissionen, C-440/19 P, EU:C:2021:214, præmis 62 og den deri nævnte retspraksis).

- 81 Som Retten ligeledes anførte i den appellerede doms præmis 123, har uskyldsformodningen bl.a. til formål at forhindre, at de offentlige myndigheder behandler personer, over for hvem påtale er opgivet, som om de faktisk var skyldige i den overtrædelse, som de har været sigtet for (Menneskerettighedsdomstolens dom af 28.6.2018, G.I.E.M. S.R.L. m.fl. mod Italien, CE:ECHR:2018:0628JUD000182806, § 314).
- 82 I øvrigt følger det af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis, at der ikke automatisk foreligger en tilsidesættelse af uskyldsformodningen, når en person erklæres skyldig i en disciplinærforsøelse på grund af omstændigheder, som er identiske med dem, der er omhandlet i en tidligere strafferetlig anklage, der ikke har ført til domfældelse. Disciplinære organer har nemlig, forudsat at de ikke fastslår, at den pågældende person er strafferetligt ansvarlig, beføjelse til og mulighed for uafhængigt at fastlægge de faktiske omstændigheder, der er forelagt dem (Menneskerettighedsdomstolens dom af 13.4.2021, Istrate mod Rumænien, CE:ECHR:2021:0413JUD004454613, § 59).
- 83 Som Retten konstaterede i den appellerede doms præmis 120 og 125, fremgår det ikke af de omtvistede afgørelser, at der var fastslået skyld vedrørende det bedrageri, der var genstand for den strafferetlige efterforskning, således at Retten ikke begik en retlig fejl ved i dommens præmis 121 og 125 at fastslå, at vedtagelsen af de omtvistede afgørelser ikke tilsidesatte appellansens ret til uskyldsformodning.
- 84 Henset til disse forhold skal det tredje anbringende forkastes.

Det fjerde anbringende

Parternes argumentation

- 85 Appellanten har med sit fjerde anbringende, der omhandler den appellerede doms præmis 139-146, gjort gældende, at Retten med urette forkastede det fjerde anbringende i første instans vedrørende tilsidesættelse af artikel 8.3.7 i de administrative bestemmelser for personalet og princippet om upartiskhed. For det første begik Retten en retlig fejl ved at fastslå, at disciplinærudvalget hverken havde handlet urimeligt eller foretaget en partisk søgning ved efterprøvelsen af appellansens forsikring om, at han havde haft for vane at betale sine regninger kontant, selv om det retlige spørgsmål, som Retten skulle undersøge, var spørgsmålet om, hvorvidt den fastsatte procedure tillod dette udvalg at foretage sådanne efterprøvelser. Retten burde have fastslået, at dette ikke var tilfældet, idet det mandat, som nævnte udvalg havde fået, ikke vedrørte fakturaerne for fysioterapi og apotekskvitteringerne.
- 86 Appellanten har tilføjet, at disciplinærudvalget optrådte partisk, at hans personlige aktmappe ikke kunne afsløre oplysninger, og at den retspraksis, som Retten henviste til, ikke støttede dens betragtninger. Retten gengav endelig sagsakterne urigtigt, for så vidt som den omstændighed, nævnt af Retten i den appellerede doms præmis 141, at appellansens tidligere advokat havde tvivlet på, at hver betaling til B svarede til en kontanthævning, ikke var angivet i de omtvistede afgørelser, og satte sig i disciplinærudvalgets sted ved at fremføre andre grunde end dem, som dette udvalg havde ladet sig lede af. Det følger heraf, at skolestøttefakturaerne blev indhentet i strid med væsentlige formforskrifter og udgjorde ulovlige beviser.
- 87 ECB har anført, at dette anbringende er ugrundet.

Domstolens bemærkninger

- 88 Appellanten har med sit fjerde anbringende i det væsentlige gjort gældende, at den procedure, som disciplinærudvalget fulgte ved indhentningen af skolestøttefakturaerne til brug som beviser, var ulovlig, og at disse fakturaer ikke blev tilvejebragt forskriftsmæssigt, hvilket i overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i denne doms præmis 53, kan prøves i forbindelse med en appelsag.
- 89 Imidlertid kan denne argumentation, for så vidt som appellanten hermed foreholder Retten, at den hverken behandlede dette retlige spørgsmål eller det anbringende, der var blevet fremsat for den, ikke tiltrædes.
- 90 Det fremgår nemlig utvetydigt af den appellerede doms præmis 145, at Retten nødvendigvis fandt, at dette udvalg var berettiget til at få adgang til appellants personlige aktmappe og foretage undersøgelser af akterne heri, og at den procedure, som udvalget havde fulgt for at indhente skolestøttefakturaerne, var lovlig.
- 91 I denne henseende bemærkes for det første, at Rettens begrundelse kan fremgå indirekte, bl.a. forudsat at de berørte parter kan få kendskab til begrundelsen for, at deres argumenter ikke er blevet godtaget, og at Domstolen kan råde over de oplysninger, der er nødvendige for, at den kan udøve sin prøvelsesret, hvilket er tilfældet i den foreliggende sag (jf. i denne retning dom af 9.3.2017, *Ellinikos Chrysos mod Kommissionen*, C-100/16 P, EU:C:2017:194, præmis 32 og den deri nævnte retspraksis).
- 92 For det andet er denne begrundelse – i modsætning til, hvad appellanten har gjort gældende – ikke behæftet en retlig fejl.
- 93 Selv om disciplinærudvalgets mandat ganske vist vedrørte fakturaerne for fysioterapi og apotekskvitteringerne, således som appellanten anførte i første instans, fandt Retten nemlig med føje, bl.a. i den appellerede doms præmis 136 og 145, at dette udvalg i henhold til de administrative bestemmelser for personalet har til opgave at indhente oplysninger og fastslå de faktiske omstændigheder så nøjagtigt som muligt, at afgive en udtalelse om rigtigheden af disse, at vurdere deres grovhed og at foreslå en eventuel sanktion. For at kunne udføre denne opgave kan disciplinærudvalget have behov for at få adgang til den omhandlede persons personlige aktmappe.
- 94 I øvrigt satte Retten sig ved at foretage sådanne konstateringer – i modsætning til, hvad appellanten har hævdet – på ingen måde i disciplinærudvalgets sted.
- 95 I øvrigt fremgår det, at appellanten har begrænset sig til at gentage argumenter, som han allerede fremførte for Retten, uden at forklare, præcist hvordan Retten skulle have begået en retlig fejl ved at forkaste disse, og at han således søger at opnå, at Domstolen foretager en fornyet vurdering af de faktiske omstændigheder og beviserne, hvilket den, således som det fremgår af den retspraksis, der er nævnt i denne doms præmis 53, ikke har kompetence til i forbindelse med en appel, medmindre disse omstændigheder og beviser eventuelt er blevet urigtigt gengivet.
- 96 Endelig har appellanten, for så vidt som han rejser et sådant klagepunkt om urigtig gengivelse, hverken præcist angivet, hvilke beviser der skulle være blevet gengivet urigtigt af Retten, eller, a fortiori, påvist eventuelle fejl i Rettens undersøgelse, i strid med kravene i henhold til den retspraksis, der er omhandlet i denne doms præmis 73.

97 Det følger heraf, at det fjerde anbringende skal forkastes.

Det femte anbringende

Parternes argumentation

- 98 Appellanten har med sit femte anbringende anført, at Retten begik en retlig fejl, da den forkastede det sjette anbringende i første instans vedrørende åbenbart urigtige skøn. Ud over at den appellerede doms præmis 163 og 164 er fejlagtige af de grunde, som appellanten har anført til støtte for sit tredje anbringende, begik Retten en retlig fejl i dommens præmis 165, 166 og 173, for så vidt som appellanten havde påvist, at ECB ikke havde taget hensyn til en lang række beviser, bl.a. erklæringerne fra hans hustru og døtre. Appellanten har tilføjet, at Retten i modsætning til, hvad der er anført i dommens præmis 160, ikke garanterede effektiviteten af den domstolsprøvelse, der er sikret ved chartrets artikel 47, idet den hverken foretog en fuldstændig prøvelse af rigtigheden af de faktiske omstændigheder og bevisernes bevisværdi, efterprøvede deres materielle nøjagtighed, troværdighed og sammenhæng eller foretog en tilbundsående undersøgelse af disse beviser.
- 99 ECB har gjort gældende, at dette anbringende skal afvises og under alle omstændigheder er ugrundet.

Domstolens bemærkninger

- 100 Som det fremgår af den appellerede doms præmis 158-162, der ikke er blevet anfægtet i forbindelse med denne appel, omkvalificerede Retten det sjette anbringende i første instans således, at det ikke vedrørte åbenbart urigtige skøn fra ECB's side i forbindelse med begrundelserne i den omtvistede afgørelse om afskedigelse, men ECB's ufuldstændige undersøgelse af sagens omstændigheder, fejl ved bevisbedømmelsen og en retlig fejl. Retten fandt nemlig, at en sådan omkvalificering var nødvendig, eftersom den i overensstemmelse med kravet om effektivitet af den domstolsprøvelse, der er sikret ved chartrets artikel 47, bl.a., således som det fremgår af den appellerede doms præmis 160, skulle foretage en fuldstændig prøvelse af rigtigheden af de faktiske omstændigheder, efterprøve de påberåbte bevisers materielle nøjagtighed, troværdighed og sammenhæng og foretage en fuldstændig prøvelse af vurderingen af et dokumentets bevisværdi og en tilbundsående undersøgelse af beviselementerne.
- 101 I forbindelse med undersøgelsen af dette anbringende forkastede Retten i den appellerede doms præmis 163 og 164 appellants klagepunkt om, at ECB ikke havde taget hensyn til påtaleopgivelsen i den strafferetlige forfølgning vedrørende skolestøttefakturaerne, hvilket klagepunkt faldt sammen med det tredje og det syvende anbringende i første instans, som var blevet forkastet. Retten bemærkede i dommens præmis 165 og 166, at selv om appellanten gjorde gældende, at ECB havde set bort fra appellants og hans families erklæringer ved at antage, at fakturaerne fra hjælpelærer C ikke var sandfærdige og ægte, begrænsede appellanten sig således til at gengive sine egne og sin ægtefælles erklæringer afgivet under den administrative sag uden at forklare, hvorfor ECB skulle have anlagt et urigtigt skøn ved ikke at finde dem overbevisende og ved at anføre, at han ikke havde fremlagt dokumentation for dem. I øvrigt fandt Retten i dommens præmis 173, at det var forgæves, at appellanten gjorde gældende, at ECB havde set bort fra den omstændighed, at tilstanden hos et af hans børn ikke gjorde kendskab til C's kontaktoplysninger nødvendig med henblik på at tilrettelægge undervisningen.

- 102 For det første skal denne argumentation, for så vidt som appellanten i appellen har henvist til de argumenter, der er anført til støtte for det tredje appelanbringende, med henblik på at anfægte den appellerede doms præmis 163 og 164, forkastes af tilsvarende grunde som dem, der er anført i nærværende doms præmis 72-84.
- 103 For så vidt som appellanten anfægter den appellerede doms præmis 165, 166 og 173 med den begrundelse, at ECB ikke tog hensyn til en lang række beviser, såsom hans egne og hans families erklæringer, skal det desuden bemærkes, at undtagen hvad angår disse erklæringer, som appellanten henviser til generelt, har han ikke præciseret, hvilke beviser han angiveligt skulle have fremlagt for ECB eller Retten, og som Retten ikke skulle have taget hensyn til. I øvrigt synes appellanten med denne argumentation at begrænse sig til at gentage argumenter, som han allerede fremførte for Retten, og i realiteten søge at opnå, at Domstolen foretager en fornyet vurdering af de faktiske omstændigheder og beviserne samt den bevisværdi, som Retten tillagde disse, hvilket, således som det fremgår af den retspraksis, der er nævnt i denne doms præmis 53, ikke henhører under Domstolens prøvelse, medmindre der er tale om en urigtig gengivelse. Appellanten har imidlertid ikke henvist til en sådan urigtig gengivelse i forbindelse med dette anbringende.
- 104 Endelig har appellanten, selv om han har anført, at Retten ikke foretog den fuldstændige kontrol, som påhvilede den i overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i den appellerede doms præmis 160, i appellen begrænset sig til at fremsætte et generelt udsagn uden at præcisere, hvilke præmisser i denne dom der skulle være tale om, eller anføre retlige argumenter i denne henseende. I overensstemmelse med den retspraksis, der er omhandlet i nærværende doms præmis 25, skal et appelskrift imidlertid præcist angive, hvilke præmisser der anfægtes i den dom, som påstås ophævet, samt de retlige argumenter, der særligt støtter denne påstand, idet det pågældende anbringende ellers må afvises. Det følger heraf, at et sådant udsagn skal afvises.
- 105 Henset til disse betragtninger skal det femte anbringende forkastes.
- 106 Da ingen af appelanbringerne tages til følge, skal appellen forkastes i det hele.

Sagsomkostninger

- 107 I henhold til artikel 184, stk. 2, i Domstolens procesreglement træffer Domstolen afgørelse om sagsomkostningerne, såfremt appellen ikke tages til følge. Samme reglements artikel 138, stk. 1, der i medfør af reglementets artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, fastsætter, at det pålægges den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom.
- 108 Da ECB har nedlagt påstand om, at appellanten tilpligtes at betale sagsomkostningerne, og da appellanten har tabt sagen, bør han pålægges at bære sine egne omkostninger og betale ECB's omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Første Afdeling):

1) Appellen forkastes.

2) DI bærer sine egne omkostninger og betaler de af Den Europæiske Centralbank afholdte omkostninger.

Underskrifter